

ме да впиша вчерашните разходи! Махай се отъ главата ми; кжде е бастуня! . . .

Жанетъ. Уу! . . . Какъвъ страшенъ вуйчо! . . .

(Избѣгва съ смѣхъ. После наднича отъ вратата. Като вижда, че той не я забелезва, промъква се на прѣсти и изодзагъ му грабва очилата).

Вуйчо-Пиеръ. Господи Боже!

Жанетъ, (Дразни го). Ха сега да те видя, вуйчо, какво ще правишъ безъ очила? Сега ти ще ми се молишъ! И нѣ, нѣма да ти ги върна до дето не ми дадешъ писмото на Жанъ.

Вуйчо-Пиеръ. Господи, Господи, много ми трѣбваше такова шило въ торба. И какво ли е дошло на майка ти да ми изпраща такава пакостъ! Че ти кжщата ми съ главата надолу ще обърнешъ. Скоро ми дай очилата! Безъ тѣхъ една цифра не мога впиша. Съ твоитѣ палавщини работата ми остава назадъ.

Жанетъ. Нѣ видишъ ли, вуйчо; както ти не можешъ безъ твоитѣ очила, тѣй и азъ немога безъ моя Жанъ. Безъ него не виждамъ ни небето, ни слънцето, ни цветята! Хайде, вуйчо, дай ми писмото — и азъ веднага ще ти ги дамъ.

Вуйчо-Пиеръ. (Вече сериозно се дразни), Жанетъ, тури край на глупоститѣ си. Време е вече. Въ противенъ случай, ще ме накарашъ иначе да постѣпя съ тебе! (Студено) Турни очилата на масата, и престани да се шегувашъ!

Жанетъ. Ама азъ не се шегувамъ, вуйчо; азъ сериозно ти говоря. (Готова да заплаче, оставя очилата на масата. Тѣжно се отправя къмъ вратата. Зема отъ вѣнъ кученцето си, връща се и капризно сѣда на софата съ лице надолу. Пригрѣща кученцето си и му говори) Ела, мое малко животинче, ти нали чу, че и мене изпѣдиха, както по рано тебе. И тукъ както у дома! Пъкъ ужъ сме на гости. Колко сж жестоки къмъ насъ! Изпратили ни на заточение въ вуйчовия чифликъ, — на исправление; — били сме непослушни; защо? Защото сме обичали Жана! А ти знаешъ колко той е добъръ; . . . той се ти донася захарчета и . . . (шепне нѣщо на ухото на